

BOIRA

Lluïsa Cunillé

*Accés versió
completa*

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

BOIRA

L'edició d'aquesta obra ha estat realitzada a través d'un conveni de col·laboració entre Òmnium Cultural, l'Institut del Teatre i l'Associació Agrupació Dramàtica de Barcelona per a l'impuls del Premi Frederic Roda de Teatre.

**Institut del Teatre
de la Diputació de Barcelona**

Directora general : Magda Puyo Bové

© d'aquesta edició: Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Plaça Margarida Xirgu, s/n. 08004 Barcelona
Tel. 932 273 900
i.teatre@diba.cat
www.institutdelteatre.cat

Novembre de 2015

Disseny gràfic i maquetació: Addenda
Producció: Institut del Teatre. Serveis culturals

Dipòsit legal: B 27298-2015
ISBN: 978-84-9803-720-3

BOIRA

Lluïsa Cunillé

Diputació
Barcelona

| Institut del Teatre

El Premi Frederic Roda

Des de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona ens complau participar en el Premi de Textos dramàtics Frederic Roda, que fou sotsdirector de la nostra institució entre 1970 i 1980. Roda, advocat i activista per la pau, va ser un dels nostres exemples més destacats de defensor d'una cultura cívica, catalana i de voluntat europeista. Reconegut estudiós i admirador de Pirandello, reconeixia en la poesia i la força dels textos dramàtics una eina humanista indispensable per a una societat com la nostra. Per aquesta raó va promoure el 1963 el Premi Josep M. de Sagarra, per a obres teatrals inèdites i, un temps abans, com a director de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, ADB, va posar en escena autors com Shakespeare, Espriu, Brecht, Oliver o Txèkhov.

Des de 2014, i conjuntament amb l'ADB i Òmnium Cultural, l'Institut del Teatre reivindica aquest premi i la figura de Frederic Roda per promoure i incorporar noves veus a l'escena cada Nit de Santa Llúcia, una fita indiscutible per als gèneres de la literatura en català que finalment també ha fet seu el text dramàtic.

MERCÈ SAUMELL
Cap de Serveis Culturals

Pròleg

Generalment, quan acceptes formar part del jurat d'un premi d'escriptura teatral, saps que molt probablement tindràs l'oportunitat de posar el termòmetre a una mostra important d'allò que passa pel cap de la gent que se sent atreta per un art tan difícil i singular com el de la dramàtúrgia. I si a més a més aquest premi acaba de néixer, i ho fa amb la vocació de posicionar-se com un dels elements referencials del paisatge teatral en llengua catalana, tant per la seva dotació com per les institucions que li donen cobertura, la qualitat de l'experiència està assegurada.

El premi Frederic Roda va néixer sota l'impuls de l'Associació Agrupació Dramàtica de Barcelona, amb el suport de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i integrat en els premis literaris de la Nit de Santa Llúcia que atorga cada any Òmnium Cultural.

El premi neix amb la vocació d'homenatjar un home fonamental en la vida cultural catalana de la segona meitat del segle xx: Frederic Roda. A ell devem la fundació de l'ADB, la regeneració de l'Institut del Teatre, la creació del premi Josep Maria de Sagarra o la creació de la Universitat Internacional de la Pau, entre moltes altres coses sumades a la

seva labor com a director escènic i crític teatral. L'any 2004, l'Ajuntament de Barcelona li concedí la Medalla d'Or al Mèrit Cultural.

Òbviament, el premi es proposa també situar la dramaturgia catalana contemporània al mateix nivell que la resta de gèneres que ja han trobat un espai en aquella cèlebre nit literària que preludia les festes nadalenques.

En aquesta primera edició del premi ens vam aplegar a l'entorn d'una taula per compartir les responsabilitats de la tria de l'obra premiada: Frederic Roda Fàbregas (fill de qui dona nom al premi), Guillem Jordi Graells, José Sanchis Sinisterra, Núria Santamaria i jo mateix, actuant com a secretària del jurat amb veu i sense vot la Rosa Fèrez.

Va ser relativament fàcil anar esmolant el consens necessari, ja que ben aviat vam trobar cinc obres que sobresortien notòriament de la gairebé seixantena que s'hi van presentar.

Al final –no per unanimitat, però gairebé– vam coincidir a premiar *Boira*, una obra presentada sota pseudònim i que un cop oberta la plica que contenia la veritable identitat de la seva autoria ens va revelar que Lluïsa Cunillé era la guanyadora del primer premi Frederic Roda.

Boira és una obra sobre la decadència d'una esperança covada llargament. Una determinada idea d'Europa malda per construir-se en el mateix moment que cau el mur de Berlín. Durant aquests vint-i-cinc anys que han passat, tot el

potencial d'unes aspiracions de comunió europea comença a entrar en una zona de boires. Els ciutadans que imaginaven una Europa unida i igualitària aniran comprenent que, una vegada més, les utopies socials d'aquest vell continent estan destinades a passar entre els paisatges rere la boira.

XAVIER ALBERTÍ

BOIRA

Personatges:

ELL

ELLA

VIATGERA

FILL

VEÍ

1

(La sala principal d'una casa modesta. Hi ha dues portes tancades que donen accés a un lavabo i a un dormitori. També es veu el començament d'un passadís que duu a la resta d'habitacions de la casa. Hi ha unes quantes fotos emmarcades i escampades per la sala, algunes de les quals són en blanc i negre. ELL i ELLA estan dempeus a prop d'una maleta tancada amb un cademat. Tots dos esperen que surti algú del lavabo.)

ELL: Només s'hi quedarà una nit.

ELLA: Només una nit?

ELL: Han cancel·lat el seu vol.

ELLA: L'has agafat a l'aeroport?

ELL: Quan ja venia cap a casa.

ELL: I per què no se n'ha anat a un hotel?

ELL: No ho sé.

ELLA: Ja t'ha pagat? *(ELL li ensenya els diners.)* No m'agrada.

ELL: Què és el que no t'agrada?

(Pausa.)

ELLA: Quan surti li tornes els diners i, si cal, l'acompanyes a un hotel.

ELL: *(Li dona els diners.)* Té, fes-ho tu. Jo he d'anar a aparcar el taxi. L'he deixat en doble fila.

ELLA: No cal que el vagis a aparcar si l'has de menester ara mateix...

ELL: L'he deixat obert.

ELLA: Has deixat el taxi obert?

ELL: L'he deixat a cura de la canalla.

ELLA: A aquestes hores encara hi ha canalla al carrer?

ELL: Sempre n'hi ha.

(ELL surt pel passadís i, uns moments després, se sent el soroll d'una porta que es tanca. ELLA mira la maleta, després agafa el fulard que hi ha en una butaca, l'olora, en mira l'etiqueta, el deixa on era, s'acosta al lavabo i truca a la porta no gaire fort.)

ELLA: Senyora? *(Pausa.)* Senyora? *(Pausa.)* Necessita alguna cosa? *(Pausa llarga.)* Es troba bé?

(Pausa. La VIATGERA surt del lavabo.)

VIATGERA: I l'altra maleta?

ELLA: El meu marit ha anat a buscar la maleta que falta i a aparcar el taxi.

VIATGERA: Són molt amables d'allotjar-me a casa seva tan tard. Espero no fer-los anar malament.

(Pausa.)

ELLA: Em sap greu si no troba la casa prou neta. Estic malalta de fa temps. Qualsevol esforç, per petit que sigui, em deixa extenuada. Per netejar la casa sencera, m'hi estic una setmana, i això que no és gaire gran:

aquesta sala, la cuina, el lavabo i dues habitacions.
(*Obre la porta del dormitori.*) Aquesta era la del meu fill i ara és la dels hostes. Espero que li sembli bé.

(*La VIATGERA mira en direcció al dormitori des del lloc on es troba. Pausa.*)

VIATGERA: Sí, està bé. Gràcies.

ELLA: La porta es pot tancar per dins. Hi ha un despertador a la tauleta de nit, dues mantes a l'armari... i una ràdio, també. A mi m'agrada més ràdio que la televisió... De fet, no la veig gairebé mai la televisió.
(*La VIATGERA mira per la finestra. Pausa.*) Tot i que és molt tard, potser voldrà sopar una mica abans d'anar-se'n a dormir. Li puc oferir un parell d'entrepans i un suc de fruita. No tinc res més.

VIATGERA: No es molesti.

ELLA: No vol sopar?

VIATGERA: No tinc gana.

(*Pausa.*)

ELLA: És la primera vegada que allotgem algú d'aquí, perquè vostè és d'aquí o hi ha viscut, almenys. Ho he sabut pel fulard. És d'una botiga que ja fa temps que va plegar. Jo en tenia un de la mateixa botiga, però no era tan maco com el seu ni feia tan bona olor. (*Pausa.*) També porta una roba molt maca. Em sembla que és l'hoste més elegant que hem tingut fins ara.

VIATGERA: És molt amable.